

—Οἱ δύο μας τώρα! φωνάζει ὁ καπετάνιος στὸ γραμματικό του· μόλα γούμενα!

Φόρα τὸ μπαλντᾶ, πάει ἡ γούμενα στὸν πάτο. Ἐπειτα πήδησε ὁ γραμματικός στὸ κατάρτι, ἄρπαξε ὁ καπετάνιος τὸ δοιάκι καὶ τὸ καράδι ἤυρε πάλι τὴ γραμμὴ του. Στὸ ἡλιοθασίλεμα εἶτανε μέσα στὴ Σινώπη.

Μὰ οἱ διαβόλοι ἀκόμα πολεμᾶνε μὲ τὴν ἄγκυρά του.

Ἀθῆναι, Ἰούνιος τοῦ 1908

Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟΝ

ΕΠΑΝΩ σου μαρτύρησ' ὁ Χριστὸς
καὶ σ' ἁγίασε — μιᾶς θείας ζωῆς σημάδι —
γι' αὐτὸ μὲ πίστι κάθε χριστιανὸς
ἐμπρός σου προσκυνάει πρωτὶ - βράδυ.

Σ' ἔχουν' ἐρημοκκλήσια κι' ἐκκλησιᾶς
περήφανα στημένο στὴν κορφὴ τους,
καὶ σὲ φιλεῖ ὁ ἥλιος ὁ χρυσὸς
καὶ τ' ἄστρα μὲ τὴ λάμψη τὴ χλωμὴ τους.

Σὲ κάθε μνῆμα ἐπάνω σὲ θωρῶ
τοῦ πόνου μας παρηγοριὰ θλιμμένη,
τὸν ὕπνο νὰ φυλᾷς τὸν ὕστερόν
κάθε καρδιάς ποῦ πιά δὲν ἀνασαίνει.

Σὲ βλέπω ἀκόμα ἐπάνω στὸ λαιμὸ
τῆς κόρης γλυκεῖα λάμψη νὰ σκορπίζης,
κάθε παρθενικὸ τῆς μυστικὸ
ἐσὺ ν' ἀκοῦς κ' ἐσὺ νὰ τὸ γνωρίζης.

Μὰ ὅταν, λευκὸ πουλὶ τῆς ἁλυσίδας,
στὴ γαλανὴ σημαία σ' ἀντικρύζω,
τότε στὸ μεγαλεῖο σου μπροστά
μὲ δάκρυα κ' ἐλπίδα γονατίζω.

Σάμος 1908

ΕΛΕΝΗ Σ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ